

032 LA CRISI CONSTANT

I.

Fa 10 anys que visc a Tarragona, treballava a Barcelona però en realitat era de Lleida. La ciutat comtal m' havia servit els meus anys de joventut, realment m'ho havia passat bé, però jo que sempre estava pensant en el que serà de mi, sense parella i sense fills, havia arribat als 30 anys i tot i que ara veig que era molt jove, ja em sentia una senyora gran, i pensava que Barcelona no era ciutat per la vellesa, que preferia una ciutat més tranquil·la, on no hi existís el maleit metro per anar a treballar i pogués recórrer les distàncies caminant, tot passejant, no anant sempre amb pressa.

–Ets una exagerada- em va dir la Maria. La Maria era una de les meves millors amigues, havíem estudiat juntes la carrera i ara vivíem juntes a Barcelona. Només tens 30 anys, ets jove, no se a que ve tanta pressa per fugir d'aquí, ja tindràs temps.

–Potser sí que encara es aviat, però es que tenim 30 anys Maria!. No tenim parella, ni fills i ara es el moment de moure cap a allà on ens vulguem instal·lar definitivament, si volem forjar un futur hem de començar a espavilar.

–A espavilar? Perdona que rigui però vius amb una angoixa que no es normal, estàs obsessionada amb el pas del temps, tot en tu sembla temporal. Fa 7 anys que vivim en aquest pis i està exactament igual que quan hi vam entrar, no has volgut comprar ni una lampareta, ni un quadre per decorar, ni pintar les parets...ni res! La teva resposta des de el primer dia ha estat: Total, pel temps que hi hem d'estar?, no val la pena. I portem així 7 anys. I ara t'agafa la neura que has de marxar perquè ja de gran no et veus aquí, i ja tens 30 anys i has de buscar marit per tenir fills perquè el temps s'acaba i no se quantes tonteries més.

–No son tonteries- vaig dir disgustada i pensant en la pobra innocent Maria, que no es donava compte que el temps passa molt ràpid- es que quan et donis compte tindràs 40 anys i seguiràs com ara, això es el que vols?

–Si segueixo com ara als 40 anys tampoc passaria res, que te de dolent el ara? Joestic de puta mare!!- Em va dir treien importància al tema.

No m'ho volia dir, però jo li feia pena, n'estava convençuda, em mirava amb compassió amb aquells ulls diminuts que tenia i no entenia com podia ser una vella atrapada en un cos de 30 anys. Jo tampoc ho entenia la veritat.

–Bé, i que faràs? - em va dir la Maria per animar-me una mica- tornes a Lleida?

–No, fa anys que penso en anar a viure a Tarragona.

–Fa anys? I a Tarragona? Jo es que al·lucino. Però que hi tens tu a Tarragona? No te sentit el que em dius, i mira que jo sóc de Cambrils i res em faria més feliç que tenir-te tant a prop, però sincerament, tens la família a Lleida, t'has criat allí, i ara em surts que vols anar a Tarragona.

–Serà que m'he acostumat al mar, i a no veure boira a totes hores, que vols que et digui, el més curiós es que no hi estat mai a Tarragona ciutat, però hi ha alguna cosa que em crida a anar-hi, no sé, no et sabia dir molt en concret , però hi vull anar.

–Tu ho veus tot molt idíl·lic, ets una somiatruites.

Potser tenia raó, però si era el que jo volia quin mal hi havia? Així que vaig tenir la sort que la empresa on treballava a Barcelona tenia seu a Tarragona i hi havia una plaça que em podien oferir, així que al cap d'uns mesos me'n hi vaig anar a viure deixant la Maria a Barcelona i quedant com no amb ella a Tarragona o a Cambrils el pròxim cap de setmana.

Vaig arribar a Tarragona el 16 de febrer de 2006, vaig llogar un piset al Carrer August i treballava a la Rambla Nova, a la delegació de la mateixa empresa que treballava a Barcelona.

Em llevava al mati contenta, com feia anys que no ho feia, era hivern però no feia tant de fred, ara això sí, la humitat no te la treies de sobre. Sortia per la porta i baixava pel carrer Assalt fins la Rambla Nova i girava cap a la dreta fins al número 55 on treballava.

Els primers dies em va sorprendre veure escarabats corrents pels carrers i pensava que si en trobava una a casa em donaria un infart. Com podia ser? Jo no havia viscut mai rodejada d'escarabats, però em van explicar una història curiosa sobre un vaixell que va atracar al port i que hi havia hagut una plaga d'escarabats que venien d'Amèrica, i bé, per sort amb el temps va millorar el tema.

II.

- Maria nena !!!! Quant de temps!! - li vaig dir al trobar-la pel carrer Unió. Ella venia a veure a un client i jo mirava sabates als aparadors .

-Si nena! Quina il·lusió!- em va contestar

Tot i que ens anàvem veient un parell de vegades l'any cada una havia fet la seva vida, havien passat 10 anys des d'aquella conversa al pis de Barcelona i jo continuava vivint a Tarragona, seguia sent soltera i no tenia fills, i ja tenia 40 anys. La Maria en canvi, havia tornat amb 34 anys a Cambrils, ara era casada i tenia dos filles, i també tenia 40 anys.

-Com va per Tàrraco nena? Ja ets d'aquí totalment no ? Jajaj, te'n recordes d'aquella xarrada? Estàs penedida d'haver vingut a petar aquí?- em va preguntar

-Que va- vaig contestar- la vida m'hagués anat com m'havia d'anar fos on fos, però aquí hi sóc força feliç. Després de 10 anys això es casa meva, m'agrada passejar per el miracle, tot i que no hi vaig sovint, però allí està per quan vulgui, ja saps , a caminar per baixar pes, de vegades a fer passejos reflexius. Ara tinc un gos, i el passeio totes les

tardes, moltes vegades vaig per la part Alta amb el Bruc i em fascina passejar al vespre, amb aquells fanals encesos que et transporten a altres èpoques, el terra empedrat, les façanes ben cuidades, sembla de vegades com si estiguesis dins una pel·lícula de Sherlock Holmes, no et fa aquesta impressió?

La Maria es va ficar a riure, segurament pensant que no canviaria mai, que seguiria sent una somiatruites.

Ens vam acomiadar i una vegada més vam prometre quedar aviat encara que sabíem que passaria temps fins que ens tornéssim a veure, cadascuna portava una vida massa diferent per coincidir.

–Pobra Anna- va pensar la Maria metre seguia pujant pel carrer Unió per arribar a la cafeteria on havia quedat amb el seu client-. Al final s'ha quedat sense marit i sense fills, no té una família quan arriba a casa i es deu trobar molt sola en aquesta ciutat.

–Pobra Maria- va pensar l'Anna metre la veia marxar- Al final no s'ha donat compte de la raó que tenia quan em deia en aquell pis de Barcelona que quin problema hi havia en seguir la vida que teníem als 30 quan en tinguéssim 40, que seria feliç igual, i s'ha deixat atrapar per la corrent de la vida, per el que fa tothom, per no estar sola, o potser no. Perquè, qui decideix que es el correcte? que s'ha de tenir parella, o fills , o no tenir-los, o tenir un gos ,...o el que diu que si no tens fills ets un egoista perquè nomes penses en tu , i els que els tenen també son egoistes perquè en realitat els tenen per no sentir-se sols, i pensen en que la vellesa estaran acompanyats. Qui sap que passarà demà? Potser mores i deixes sols els teus fills petits que t'havien de cuidar i ara no tenen qui els cuidi, potser no tens parella i fills i mors sol en una residència on ningú et ve a veure, o potser es tot el contrari. En fi, en tot això anava pensant la vella atrapada en un cos de 40 anys ara, mentre baixava el carrer Unió mirant els aparadors de les sabateries.